

معابد بودایی ژاپن

علی فرح‌بخش

طبق گزارش‌های تاریخی، ورود رسمی آیین بودا به ژاپن در سال ۵۵۲ میلادی بوده‌است. این عزیمت آیینی، با تقدیم پیکره‌ها و سوتراهای بودایی از طرف پادشاه کره در جهت دریافت کمک از ژاپن در مقابل دشمنانش انجام گرفت.

آیین بودا در ابتدا با مخالفت‌هایی روبرو شد و آنچنان محبوبیتی نداشت، اما پس از مدتی، گروهی از درباریان، به آن گرایش یافتند. نخستین بار دودمان «سوغا» (Soga) در قرن ششم میلادی، به آیین بودا روی آورد. پس از آن، اندیشه‌های بودایی با آیین باستانی مردم ژاپن «شینتو» (Shinto) در هم آمیخت. ژاپنی‌ها نیز مانند چینی‌ها، آیین بودا را بنابر ذهنیات و باورهای خود، تغییر داده و آنرا با سبک و سیاق فرهنگی خود پایه‌ریزی کردند، به‌گونه‌ای که باورهای دیرین‌شان، دچار خلل نشود. آن‌ها در ابتدا، بودا را به‌عنوان خدای فرهنگ چین پذیرفتند و پس از آن، بودا به‌صورتی مجزا و جدا شده از خدایان شینتو، مورد توجه قرار گرفت و آیین بودا رو به پیشرفت نهاد.

معابد بودایی در ژاپن، با الگوهای معابد شینتو و ورود فنون معماری چینی، شکل گرفت. معماری چین، بیش‌ترین تاثیر را بر هنر معماری ژاپن برجای گذاشت و در این میان، معماران و طراحان ژاپنی نیز، به خلق سبک‌های جدید و منحصر به‌فردی پرداختند که به مرور زمان، گسترش پیدا کرد و شهرت یافت. معابد بودایی بسیاری در ژاپن ساخته شد و راهبان بسیاری نیز در آن‌ها ساکن شدند.

جنگ‌های داخلی ژاپن، صدمات بسیاری به معابد وارد آورد و تعداد زیادی از معابد در جنگ‌های بی‌شمار داخلی، به آتش کشیده شد.

امروزه معابد بودایی ژاپن، به‌عنوان مراکزی برای بازدید زائران و گردشگران است و جالب آن‌که گاه، جشن‌ها، مراسم و آیین‌های شینتو نیز در این معابد برگزار می‌شود و این نشان از هم‌آغوشی بسیار نزدیک و تنگاتنگ آیین بودا و شینتو دارد.

در ذیل، اطلاعات مختصری پیرامون بیست‌ویک معبد بودایی مشهور ژاپن، ذکر می‌شود: (تمام تاریخ‌ها به میلادی‌ست.)

آداشینو نمبوتسوجی (Adashino Nembutsuji)

این معبد بودایی، در شهر کیوتو و بر تپه‌ای مشرف به شمال غربی شهر واقع شده‌است و گورستانی را شامل می‌شود که پیشتر، خاکستر درگذشتگان را در آن در برابر باد و باران قرار می‌دادند تا پراکنده شود. امروزه هزاران تمثال، به‌رسم یادبود برای ارواح درگذشتگان، در این معبد وجود دارد.

ایه‌ی‌جی (Eiheiji)

این معبد، یکی از دو معبد بسیار مشهور و مهم مکتب سوتو ذن (Soto Zen) در ژاپن محسوب می‌شود و در ده کیلومتری شرق شهر فوکویی از استان فوکویی واقع شده‌است. موسس این معبد، بنیانگذار مکتب سوتو ذن، دوگن ذنجی (Dogen Zenji) (۱۲۰۰-۱۲۴۵) بود. این معبد امروزه فعال بوده و در آن، تعالیم سوتو ذن آموزش داده می‌شود که طول مدت قانونی آن، دو سال تمرین ممتد در معبد می‌باشد.

معبد بیودوئین (Byodoin)

معبد بیودوئین در شهر ئوجی (Uji) در منطقه‌ی کیوتو واقع شده‌است. این معبد، در سال ۹۹۸ و در دوران هی‌آن (Heian) بنا شد و مشهورترین ساختمان آن، تالاری به‌نام ققنوس (Hoo) یا تالار آمیدا (Amida) است. دیگر ساختمان‌های معبد در زمان جنگ‌های داخلی در سال ۱۳۳۶، بر اثر آتش‌سوزی ویران شد.

ساختمان اصلی بیودوئین، مرکب است از یک تالار مرکزی با دو راهرو مجاور در دو طرف و یک کریدور دنباله‌دار. تالار اصلی، یک تمثال از آمیدا بودا را در خود جای داده و بر بام تالار، ققنوس‌هایی به‌نمایش گذاشته شده‌اند. در مقابل ساختمان، یک باغ قرار دارد که در آن، یک حوضچه‌ی برکه مانند واقع شده. این حوضچه در سال ۱۹۹۷ برای انجام کاوش‌های باستان‌شناسی، لایروبی شد. تالار ققنوس، تمثال عظیم‌الجثه‌ی بودا و دیگر دارایی‌های معبد، جزیی از دارایی و گنجینه‌ی ملی ژاپن محسوب می‌شود و نام معبد نیز در سال ۱۹۹۴ در فهرست میراث جهانی یونسکو، قرار گرفت.

تایسه‌کی‌جی (Taisekiji)

معبد تاهوفوجی‌داینیچیرنگی-ژان تایسه‌کی‌جی (Taho Fuji Dainichirenge-zan Taisekiji) با نام عمومی تایسه‌کی‌جی در رأس معابد فرقه‌ی نیچیرن ششو (Nichiren Shoshu) آیین بودایی نیچیرن (Nichiren) قرار دارد. این معبد در دامنه‌ی کوهی در منطقه‌ی فوجی‌نومیا (Fujinomiya) و در استان شیزوئوکا (Shizuoka) واقع است و در سال ۱۲۹۰ توسط نیکو (Nikko)، یکی از مریدان بزرگ نیچیرن (۱۲۸۲-۱۳۳۳) بنا نهاده شد. معبد در ابتدا یک ساختمان کوچک بود که بعدها شاگردان و مریدان نیکو آنرا ترقی دادند و به‌تدریج، ساختمان‌های جدیدی به آن افزوده شد. ساخت دیگر قسمت‌ها و ساختمان‌های معبد در دوره‌ی ادو (Edo) و نیز در زمان جنگ جهانی دوم پیشرفت بسیاری داشت. این معبد، علاوه بر قرار گرفتن در رأس

معابد فرقه‌ی نیچیرن، مرکز اداری این مکتب نیز محسوب می‌شود که ریاست آنرا راهب اعظم نیکن آبه (Nikken Abe) بر عهده دارد که او را نیکن‌شونین (Nikken shonin)، نیکن‌شونین گی‌کا (Nikken shonin) (Geika) و یا گی‌کا ساما (Geika-sama) نیز می‌نامند. وی از سال ۱۹۷۹ به‌عنوان شصت‌وهفتمین جانشین نیچیرن، به‌سمت راهب اعظم دیر منسوب شد. معبد هر سال توسط صدها هزار زائر و گردشگر و مریدان نیچیرن مورد بازدید قرار می‌گیرد. این معبد، علاوه بر ساختمان‌ها و قسمت‌های گوناگون، دارای یک جاده‌ی پیاده‌رو به‌نام تاتچو (Tatchu) می‌باشد که در دو طرف آن، درخت‌های با شکوه گیلاس قرار دارند و از زیبایی‌های طبیعی معبد محسوب می‌شود.

دروازه‌ی اصلی، سانمون (Sanmon) نام دارد و در سال ۱۷۱۷ توسط پیشکش‌های اهدایی از طرف بانو تن‌یین (Tenneiin)، همسر ششمین شوگون (Shogun)، توکوگاوا آی‌نوبو (Tokugawa Ienobu) ساخته شد. در این معبد، بخش‌های بسیار زیبا و ارزشمندی وجود دارد، از جمله یک سرسرا به‌نام مای‌ای‌دو (Mieido) که در سال ۱۵۲۲ ساخته شد و در آن تمثالی از نیچیرن قرار دارد و نیز یک پاگودای (Pagoda) پنج طبقه که در سال ۱۷۴۹ ساخته شده و در سال ۱۹۶۶ در فهرست میراث ملی - فرهنگی ژاپن قرار گرفت. این پاگودا هر ساله در زادروز نیچیرن، یعنی شانزدهم فوریه، جهت انجام آیین‌ها و مراسم مذهبی، باز می‌شود.

توجی (Toji)

معبد توجی از معابد برجسته‌ی مکتب شینگون (Shingon) بودایی‌ست که در کیوتو واقع شده‌است. نام این معبد به‌معنای معبد شرقی‌ست و در فاصله‌ای از معبد سای‌جی (Saiji) (به‌معنای معبد غربی) قرار دارد. راهب اعظم معبد به‌نام کوبودایشی (Kobo Daishi) یا کوکای (Kukai) این معبد را به فرمان امپراتور ساگا (Saga) در سال ۸۲۳ تأسیس کرد. نام رسمی معبد کیو-ئو گوکوکو-جی (Kyo-o Gokoku-ji) بوده که نشانی‌ست از حفاظت ملت.

تمثال این معبد، بودای شفادهنده یا یاکوشی‌نیورای (Yakushi Nyorai) نام دارد. معبد دارای یک پاگودای بلند به ارتفاع ۵۷ متر است که بلندترین برج چوبی سراسر ژاپن محسوب می‌شود. این پاگودا در دوران ادو و به‌فرمان سومین شوگون توکوگاوا، ای‌میتسو (Iemitsu) بازسازی کامل شد. سازمان یونسکو، این معبد و چندین گنجینه‌ی ارزشمند دیگر واقع در کیوتو را در فهرست میراث جهانی، قرار داد.

تودای‌جی (Todaiji)

تودای‌جی یک معبد بودایی‌ست که در نارا واقع شده است. شهرت این معبد به ساختمان اصلی آن باز می‌گردد که بزرگ‌ترین ساختمان چوبی جهان قلمداد می‌شود و نیز در این ساختمان، یک تمثال بسیار عظیم دای‌نیچی بودا (Dainichi) یا دای‌بوتسو (Daibutsu) قرار دارد. این معبد، همچنین اداره‌ی مرکزی مکتب بودایی کِگون (Kegon) نیز محسوب می‌شود. تاریخ این معبد به دوارن تمپو (Tempyo) باز

می‌گردد. در آن هنگام، مردم از بلایا و بیماری‌های واگیر در رنج بودند. بنابراین، در سال ۷۴۳، امپراتور شومو (Shomu) فرمانی مبنی بر ساخت یک تمثال بودا را برای حفاظت مردم صادر کرد، زیرا وی بر این باور بود که نیروی بودا می‌تواند به کشور یاری رساند. بنابر گزارشات، چهارصد و بیست هزار نفر از مردم در کمک به این امر مشارکت کردند. طراحی این تمثال بر عهده‌ی یک هنرمند کره‌ای محول شد. بنابر گزارشی که به افسانه شبیه است، در مجموع، دو میلیون و ششصد هزار نفر در ساخت این تمثال یاری رساندند و پیکره، در سال ۷۵۱، یعنی پس از چند سال استخراج برنز از معادن ژاپن ساخته شد.

تمثال مذکور و نیز ساختمان معبد، چندین بار بر اثر زلزله آسیب دیده و تخریب شدند و مورد بازسازی قرار گرفتند. ساختمان امروزی، در سال ۱۷۰۹ ساخته شد. همچنین، در معبد دو پاگودای صد متری نیز وجود داشت که احتمالاً در زمان خود، بلندترین ساختمان محسوب می‌شدند اما بر اثر زلزله فرو ریختند.

تودای‌جی یک معبد محلی‌ست که در رأس تمامی معابد منطقه‌ی یاماتو (Yamato) قرار دارد. تمثال مشهور بودای واقع در معبد، دارای ۳۰ متر ارتفاع می‌باشد و در آن ۴۴۰ کیلو طلا در کنار دیگر آلیاژها به‌کار رفته. صورت پیکره، ۵/۳۳ متر طول داشته و سر، دارای ۹۶۶ دسته موی مجعد است که قطر هر یک، ۱۸ سانتی‌متر می‌باشد. چشم‌های تمثال ۱/۰۲ متر و بینی آن ۰/۵ متر طول دارد.

توشودای‌جی (Toshodaiji):

این معبد از معابد مکتب بودایی ریتسو (Ritsu) بوده و در شهر نارا از استان نارا واقع است. معبد در سال ۷۵۹ در دوره‌ی نارا، توسط یک راهب به نام گان‌جین (Ganjin) ساخته شد. معبد به همراه چند مکان دیگر در نارا، در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار دارد.

دایتوکوجی (Daitokuji):

دایتوکوجی معبدی متعلق به مکتب دین رینزایی (Rinzai Zen) است که در کیوتو واقع شده. این معبد در سال ۱۳۱۹ توسط شوهومیوچو (Shohomyocho) تاسیس شد که وی را دایتوکوکوشی (Daitokokushi) نیز می‌نامند. معبد در کوهی مقدسی به نام دفینه‌ی اژدها قرار دارد و این کوه، جزء پنج کوه مقدس ژاپن محسوب می‌شود که زمانی، امپراتور گو-دایگو (Go-Daigo) به این معبد واقع شده در محیط طبیعی کوهستان، رفت و آمد بسیاری داشت. پس از دوران شوگونی آشیکاگا (Ashikaga)، معبد احیا گشته و مورد لطف دولتمردان زمان قرار گرفت و سپس به یکی از مراکز طریقت دین بدل شد. در زمان جنگ‌های اونین (Onin)، قسمت‌هایی از معبد به آتش کشیده شد و پس از آن، توسط یک بازرگان توانا از اوساکا (اوزاکا) (Osaka) مورد بازسازی قرار گرفت.

پس از سقوط نظام شوگونی آشیکاگا، ملاکان و اربابان بسیاری به معبد کمک کرده و آنرا در لوای حمایت خود قرار دادند. بسیاری از قسمت‌ها و ساختمان‌های معبد، در اوایل و کمی پیش از دوران ادو ساخته

شد. اولین دروازه‌ی معبد نیز در سال ۱۵۲۶ شکل گرفت. معبد دارای شش ساختمان و دیر دیگر نیز هست که توسط کمک‌ها و حمایت‌های ملاکان نیرومند ساخته شد. این شش دیر عبارتند از:

اوبای-یین (Obai-in): که توسط تاکاکاگا کوبایاکاوا (Takakage Kobayakawa) ساخته شد.

شین-جو-آن (Shinju-an): باور بر این است که استاد مشهور ذن، ایکیو (Ikkyu) این دیر را بنا نهاد.

دای سی-یین (Daisei-in): معبد اصلی، که جزء گنجینه‌ی ملی ژاپن محسوب شده و یک باغ سنگی را نیز شامل می‌شود.

جوکو - یین (Juko-in): با نقاشی‌های دیواری از کانو ای‌توکو (Kano Eitoku)

ریو کو-یین (Ryoko-in): که توسط ناگاماسا کورودا (Nagamasa Kuroda) ساخته شد و دارای یک اتاق بسیار مشهور مخصوص مراسم چای (Cha-no-yo) به نام میتان (Mittan) است.

کوهو - آن (Koho-an): این دیر توسط کوبوری انشو (Kobori Enshu) بنا شده و یک اتاق معروف مراسم چای با نام بوسین (Bosen) را در بر دارد.

استادان ذن، ایکیو و سن‌نو ریکیو (Sen no Rikyu)، دو تن از مشهورترین افرادی هستند که تأثیرات بسیاری بر این معبد گذاشته‌اند.

معبد ذنیومیتسو (Zenyomitsu):

معبد ذنیومیتسو در منطقه‌ی ستاگایای (Setagaya) شهر توکیو واقع شده و متعلق به مکتب شینگون ماهایانه بودیسم (Shingon of Mahayana) است. این معبد دارای یک مجموعه‌ی بسیار نفیس و ارزشمند آثار باستانی بودایی مربوط به هند، آسیای میانه و چین می‌باشد. بیشتر آثار این مجموعه‌ی استثنایی، به هنر گندهارا (Gandhara) مربوط است که توسط بزرگان معبد و در طول یک دوره‌ی بیست ساله گردآوری شده‌است. از جمله این آثار گران‌بها، می‌توان به سنگ‌تراشه‌هایی به نام رؤیای ملکه مایا (Maya)، بودا در سارنات (Sarnath)، و نیروانای (Nirvana) بودا اشاره کرد.

ریوآن‌جی (Ryoan-ji):

معبد ازدهای آرام یا ریوآن‌جی، یک دیر ذن است که در شمال غربی کیوتو قرار دارد. معبد، متعلق به فرقه‌ی میوشین‌جی (Myoshinji) از مکاتب ذن رینزایی‌ست و نام آن در فهرست میراث جهانی یونسکو جای گرفته است.

معبد در زمان گذشته، جزئی از مایملک و دارایی خانواده‌ی فوجیوارا (Fujiwara) محسوب می‌شد. ریوآن‌جی دارای یک باغ سنگی بسیار مشهور و بی‌نظیر است که احتمالاً در اواخر سال ۱۴۰۰ شکل

گرفته. این باغ، دارای یک فضای مستطیل شکل است که تمامی سطح آن از ماسه پوشیده شده و پانزده تخته سنگ طبیعی در آن به صورت پراکنده قرار دارد. نکته‌ی قابل توجه آن است که اگر از هر گوشه‌ی مستطیل به باغ شنی نگاه کنید، تنها چهارده تخته سنگ را خواهید دید. این باغ، همواره به عنوان یک فضای مراقبه‌ی خاص، مورد توجه محققین، صاحب‌نظران و مفسران ذن بوده‌است.

سنسوجی (Sensoji):

معبد کینریو - ذان سنسوجی (Kinryu-zan Sensoji) با نام عمومی سنسوجی، یکی از معابد باستانی ژاپن محسوب می‌شود که در آساکوسای (Asakusa) بخش تایتو (Taito) شهر توکیو واقع است و از قدیمی‌ترین معابد این شهر قلمداد می‌شود. این معبد، پیشتر مربوط به فرقه‌ی تندای (Tendai) بود، اما پس از جنگ جهانی دوم، به صورت مستقل به فعالیت پرداخت. معبد، در مجاورت یک دیر شینتو به نام آساکوسا جینجا (Asakusa Jinja) قرار دارد.

سنسوجی یکی از مراکز بزرگ برگزاری ماتسوری (Matsuri) یا فستیوال شینتو محسوب می‌شود. این جشنواره در اواخر فصل بهار بر پا می‌شود و خیابان‌های اطراف معبد، از طلوع خورشید تا اواخر شب، در رفت و آمد بسیار زیاد مردم قرار دارد. در این میان، دستفروشان بسیاری نیز به کسب می‌پردازند. مشهورترین قسمت معبد، دروازه‌ی اصلی آن با نام کامیناری‌مون (Kaminari-mon) یا دروازه‌ی رعد است. در صحن معبد نیز یک پاگودای پنج طبقه‌ی مشهور وجود دارد.

معبد کونوکوین (Kotokuin):

این معبد از معابد فرقه‌ی دیار پاک (Pure Land) بودایی محسوب می‌شود که در شهر کاماکورا (Kamakura) استان کاناگاوا قرار دارد. پیکره‌ی برنزی آمیدا بودای این معبد، از نمادها و سمبل‌های مشهور و برجسته‌ی ژاپن تلقی می‌شود. این پیکره که در حیاط معبد قرار دارد، دارای ۱۲/۳۵ متر ارتفاع بوده و پس از تمثال معبد تودای‌جی، بزرگ‌ترین تمثال تاریخی ژاپن قلمداد می‌شود که احتمالاً در سال ۱۲۵۲ و در دوره‌ی کاماکورا ساخته شده و یا شاید به معبد، اهدا شده باشد. این پیکره، به بودای کاماکورا شهره بوده و شهرت آن حتی در آثار ادبی مانند رمان کیم (Kim)، اثر رودیارد کیپلینگ (Rudyard Kipling) نیز مشهود است.

کوفوکوجی (Kofukuji):

معبد کوفوکوجی در شهر نارای استان نارا واقع است و مرکز مکتب هوسو (Hosso) بودایی محسوب می‌شود که در سال ۷۱۰، پس از یک نقل و انتقال، در دوره‌ی نارا بنا نهاده شد. این معبد، به همراه چند معبد بودایی دیگر و چندین ایزدکده‌ی شینتو و نیز آثار و بقایای بازمانده از قصر هی‌جو (Heijo) در نارا، در فهرست میراث جهانی یونسکو به ثبت رسیده‌است.

کینکاکوجی (Kinkaku-ji):

معبد عمارت طلایی یا کینکاکوجی با نام عمومی روکوئونجی (Rokuonji) - به معنای باغ گوزن - در کیوتو ژاپن قرار دارد. ساختمان اصلی معبد در سال ۱۳۹۷، جهت اقامت شوگون آشیکاگا یوشیمیتسو (Ashikaga Yashimitsu)، پس از کناره‌گیری از سمت سیاسی‌اش ساخته شد و معبدی مربوط به مکتب ذن رینزایی محسوب می‌شد. معبد در طول جنگ‌های اونین، چندین بار دچار حریق شد. شکل این معبد، به‌صورت یک خیمه‌ی بزرگ بوده و از این‌رو، کینکاکو نامیده می‌شود. معبد در یک باغ بسیار خوش‌منظره واقع، و تمامی سطح سقف ساختمان آن، از ورقه‌های طلای خالص پوشیده شده‌است.

معبد کیومیزو-درا (Kiyomizu-dera):

این معبد در بالای تپه‌های شرق کیوتو قرار داشته و دارای مناظر بسیار بدیعی‌ست. تاریخ معبد، به سال ۷۹۸ باز می‌گردد، اما ساختمان مرکزی آن در سال ۱۶۳۳ ساخته شد. نام معبد، از یک آبشار به نام کیویی‌میزو (Kiyoi mizu) - به معنای آب پاک - گرفته شده که از تپه‌های اطراف معبد سراریز می‌شود.

تالار اصلی ساختمان معبد، دارای یک ایوان بزرگ بسیار معروف است که با صدها ستون و پایه‌ی چوبی برپا شده. از این ایوان، مناظر طبیعی و منظره‌ی شهر، به زیبایی قابل رؤیت است. بر طبق یک باور قدیمی مربوط به دورانِ اِدو، عقیده بر این است که اگر کسی از بالای ایوان معبد به پایین بپرد و سالم به زمین برسد، یکی از آرزوهایش برآورده می‌شود. امروزه، این عمل ممنوع است اما بنابر گزارش‌های ثبت شده در دورانِ اِدو، ۲۳۴ نفر خود را از ایوان معبد به پایین انداخته‌اند که حدود ۸۵ درصد آن‌ها زنده ماندند. لازم به‌ذکر است که ارتفاع ایوان از سطح زمین، ۱۳ متر بوده و زمین زیر آن نیز از پوشش گیاهی برخوردار است. پایین‌تر از تالار معبد، آبشاری به نام اوتو-نو-تاکی (Otowa-no-taki) قرار دارد که آب آن از طریق سه کانال به سمت یک حوضچه ریخته می‌شود. زائران معبد، این آب را در ظرف‌های مخصوصی جمع‌آوری می‌کنند و بسیاری بر این باورند که این آب، دارای خواص درمانی بوده و نیز نوشیدن از سه جریان آب، برای سلامتی، طول عمر و موفقیت در تحصیل مفید است.

معبد دارای زیارتگاه‌های متعددی‌ست که بسیاری از زائران و گردشگران را به‌سوی خود جلب می‌کنند. در این میان، دستفروشان و دوره‌گردان بسیاری نیز به‌کار فروش طلسم‌های گوناگون، انواع بخورها، او-میکوجی (o-mikujji) یا کاغذنوشته‌های بخت و اقبال و ... مشغول هستند.

گانگوجی (Gangoji):

این معبد باستانی، در نارا واقع شده و در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار دارد. معبد گانگوجی، از سه بخش تاریخی تشکیل یافته، از جمله ساختمان گوکوراکوبو (Gokurakubo) که بسیار مطلوب حفظ شده‌است. این ساختمان به‌همراه یک تالار ذن، جزئی از گنجینه‌ی ملی ژاپن محسوب می‌شود.

گیناکا کوچی (Ginkaku-ji):

گیناکا کوچی که نام آن به معنای عمارت نقره‌ای است، جفت تکمیلی معبد کنیکا کوچی (به معنای عمارت طلایی) محسوب می‌شود و در کیوتو واقع شده است. طرح این معبد قدیمی، کاملاً ژاپنی بوده و نمادیست از ظرافت و هنر اصیل ژاپن. معبد دارای قسمت‌های مختلفی، از جمله یک باغ با طرح کاملاً ژاپنی است.

مامپوکو-جی (Mampuku-ji):

معبد مامپوکو-جی، مرکز مکتب ذن اوباکو (Obaku) محسوب می‌شود که در منطقه یوجی (Uji) در نزدیکی کیوتو قرار دارد. این معبد در سال ۱۶۶۱ توسط یک راهب چینی به نام بین‌یوان لونگ‌کی (Yinyuan Longqi) و شاگرد او، مویان (Muyan) بنا نهاده شد.

سبک معماری ساختمان معبد، مربوط به هنر دوره‌ی مینگ (Ming) در چین می‌باشد و طرح کلی آن، تصویری از یک اژدهاست. تمثال اصلی معبد، گوتمه بودای (Gautama Buddha) نشسته را به نمایش گذاشته که ساخته‌ی یک مجسمه‌ساز چینی به نام هان دو سی (Han Do Sei) است. نرده‌های بسیار زیبای این معبد نیز به دست همین هنرمند خلق شده است.

خزانه‌ی معبد، شامل یک مجموعه‌ی ارزشمند متون و کتاب‌های بودایی است که در سال ۱۶۷۸ تکمیل شد و شصت هزار لوحه را شامل می‌شود که امروزه نیز مورد استفاده قرار می‌گیرند.

نان‌ذن جی (Nanzenji):

این معبد ذن، در کیوتو قرار گرفته و در سال ۱۲۹۱، توسط امپراتور کامه‌یاما (Kameyama) تاسیس شده است. نان‌ذن جی، یکی از پنج معبد بزرگ ذن در کیوتو قلمداد شده و همچنین، اداره‌ی مرکزی مکتب ذن رینزایی نیز محسوب می‌شود.

هوریو جی (Horyu-ji):

این معبد بودایی که نام آن به معنای معبد شکوفایی شریعت است، در منطقه‌ی ایکاروگا (Ikaruga) در استان نارا قرار دارد. بعضی بر این اعتقادند که این معبد، قدیمی‌ترین ساختمان چوبی جهان است که محفوظ مانده. معبد در سال ۶۰۷ و به دستور شاهزاده شوتوکو (Shotoku) برپا گشت که در آن زمان، نام معبد ایکاروگا-درا (Ikaruga-dera) بود. در سال ۶۷۰، معبد تخریب شد، اما به تدریج در اوایل قرن هشتم، مورد بازسازی قرار گرفت و پس از آن، به مرکز مکتب بودایی هوسو تبدیل شد. در سال ۱۹۹۳، نام معبد در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار گرفت و دولت ژاپن نیز این اثر باستانی ارزشمند را به عنوان گنجینه‌ی ملی معرفی کرد.

یاکوشی جی (Yakushiji):

معبد یاکوشی جی از معابد فرقه‌ی بودایی هوسو محسوب می‌شود که در شهر نارا از استان نارا قرار دارد. تمثال اصلی معبد، یاکوشی نیورای یا بودای درمانگر است. معبد اصلی در سال ۶۸۰ در کاشی‌هارا (Kashihara) بنا شد، اما در سال ۷۱۰، به مکان کنونی‌اش در نارا نقل مکان کرد. نام این معبد، به‌همراه چندین بنای تاریخی دیگر واقع شده در نارا، در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شده‌است.

علی فرح‌بخش

سپتامبر ۲۰۱۱